

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 88/2015-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. marca 2015 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti LIŠKA Slovakia s. r. o., Opatovská 202/138, Trenčín-Opatová, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Antovszká, s. r. o., konajúcou advokátkou JUDr. Alžbetou Fuchsovou, Bárdošova 2/A, Bratislava, pre namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 38 Cb 60/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti LIŠKA Slovakia s. r. o. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. októbra 2014 doručená sťažnosť spoločnosti LIŠKA Slovakia s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 38 Cb 60/2013.

2. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že 26. októbra 2012 podala na okresnom súde návrh na vydanie platobného rozkazu, ktorým sa domáhala, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť jej sumu 2 004,48 € s prísl. Sťažovateľka v sťažnosti popísala priebeh konania pred okresným súdom, ktorý 6. decembra 2012 vo veci vydal platobný rozkaz, proti ktorému podala žalovaná 27. decembra 2012 odpor. Následne okresný súd vyzval 24. apríla 2013 účastníkov, aby sa vyjadrili, či súhlasia s rozhodnutím veci bez nariadenia pojednávania. Po nesúhlasnom vyjadrení účastníkov konania okresný súd nariadil termíny pojednávania na 20. január 2014, 17. marec 2014, 9. jún 2014 a 17. september 2014. Podľa obsahu sťažnosti sa žiadne z nariadených pojednávaní nekonalo, prvé tri termíny boli odročené pre práceneschopnosť sudcu a posledný termín z dôvodu rekonštrukcie kancelárie sudcu.

3. K sťažnosti sťažovateľka pripojila aj odpoveď predsedu okresného súdu na jej druhú sťažnosť na prieťahy v konaní z 27. júna 2014, z obsahu ktorej vyplýva, že na rozdiel od prvej sťažnosti, ktorá bola 8. októbra 2013 vyhodnotená ako dôvodná, v poradí druhú sťažnosť predseda okresného súdu ako dôvodnú nevyhodnotil. Tento záver odôvodnil objektívnymi skutočnosťami spočívajúcimi v dlhodobej a prerušovanej práceneschopnosti konajúceho zákonného sudcu.

4. V petite sťažnosti sťažovateľka žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že postupom okresného súdu v uvedenom konaní bolo porušené jej základné právo

na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a aby prikázal okresnému súdu vo veci konať. Požadovala priznať aj primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1 500 € a náhradu trov konania.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Cieľom predbežného prerokovania každého návrhu je rozhodnúť o jeho prijatí na ďalšie konanie alebo o jeho odmietnutí, a teda vylúčení z ďalšieho konania pred ústavným súdom zo zákonom ustanovených dôvodov. Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07).

8. Z príloh pripojených k sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka podala predsedovi okresného súdu sťažnosť na prieťahy v konaní, ktorú ústavný súd stabilne považuje

za vyčerpanie účinného prostriedku nápravy v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, ktorým sťažovateľka poskytla príslušnému súdu dostatočný priestor na prijatie opatrení pre účely nápravy a odstránenia protiprávneho stavu zapríčineného nečinnosťou alebo neefektívnou činnosťou.

9. Dôvodom na vyhodnotenie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej však boli časové okolnosti konania pred okresným súdom. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že po podaní návrhu 26. októbra 2012 vydal okresný súd 6. decembra 2012 platobný rozkaz, po podaní odporu žalovanou vyzval sťažovateľku 22. februára 2013 na vyjadrenie sa k nemu, uznesením z 19. apríla 2013 vyzval účastníkov na vyjadrenie k rozhodnutiu bez nariadenia pojednávania a vychádzajúc z obsahu vyjadrenia žalovanej vyzval sťažovateľku 5. novembra 2013 na predloženie ním vyžadovaných listinných dôkazov. Tieto úkony konajúceho okresného súdu ústavný súd hodnotí ako zodpovedajúce aktuálnemu procesnému stavu konania a smerujúce k príprave pojednávania vo veci.

10. V nasledujúcom období konania okresný súd opakovane nariaďoval termíny pojednávania (20. januára 2014, 17. marca 2014, 9. júna 2014 a 17. septembra 2014), ktoré následne odročoval z dôvodu práceneschopnosti zákonného sudcu a rekonštrukcie jeho kancelárie. Možno konštatovať, že v tomto období mohla sťažovateľka vnímať postup súdu ako neefektívny, na strane druhej je z pohľadu ústavného súdu zrejmé, že tieto krátkodobé obdobia nečinnosti – odôvodnené objektívnymi skutočnosťami – nenadobudli ústavnoprávny rozmer, ktorým by sa ústavný súd mohol zaoberať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Z judikatúry ústavného súdu totiž vyplýva, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 47/03, II. ÚS 296/2011). Postup okresného súdu, aj keď sa sťažovateľke nemusel vždy javiť ako úplne bezprieťahový a efektívny, sa zjavne nevyznačuje takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

11. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že nebolo možné z hľadiska posúdenia predmetného konania považovať postup okresného súdu v ňom za porušenie práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky pri predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Keďže sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v sťažnosti (príkaz okresnému súdu konať, primerané finančné zadosťučinenie a náhrada trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. marca 2015